

Jezus het licht der wereld

Wij maken echt een heel bijzondere tijd mee. Ik formuleer het driedubbeldik superlatief. Dit hebben we nog nooit beleefd. Dat geldt voor iedereen. Studenten hebben ermee te maken en ook onze alumni. Bijzonder! Daarmee vat ik het maar samen. Ik kan het ook uitsplitsen: we beleven een indrukwekkende, verschrikkelijke, interessante, onzekere en toch ook mooie tijd. Het gaat alle kanten op. Voor de een is deze coronatijd een regelrechte ramp vanwege gezondheidsproblemen, economische klappen, studievertraging, baanverlies, toegenomen eenzaamheid, rouw over geliefde coronadoden. Voor de ander is het een tijd vol uitdagingen vanwege de nieuwe mogelijkheden van werken via internet, noodgedwongen tijd voor bezinning, onthaasting, geen heen en weer gevlieg over de wereld. Er zijn ook allerlei intellectuele uitdagingen. Het is interessant om te zien hoe de overheid reageert op de coronapandemie. Hoe wijs is dat? En wat zegt dat voor mogelijke toekomstige ontwikkelingen in ons land? Over toekomst gesproken: studenten zullen piekeren over hun studieverloop en de vraag of er leven is na de studie. Hoe moeilijk gaat het worden om werk te vinden in de kerk of aanverwante organisaties? De alumni moeten zich ook bezinnen, zij zijn al actief in het christelijke wereldje. Nadenken over het toekomstig kerkelijk leven is koffiedik kijken maar wel noodzakelijk. Hoe zal het gaan met de kerken als tijdens een langdurende epidemie een groot deel van de kerkelijke betrokkenheid van mensen gewoon blijkt te verdampen? Ik zeg het maar weer: wat een bijzondere tijd maken wij nu mee. We kunnen erover zuchten maar tot in lengte van jaren kunnen we er ook verhalen over vertellen. Zelfs als de studenten van nu kleinkinderen hebben: 'Toen opa studeerde was er een wereldwijde pandemie, ik zat maandenlang veel op mijn kamertje. Dat was soms best eenzaam. Het was een heel gedoe met mondkapjes. Veel mensen werden ziek. De regering heeft twee keer een lockdown afgekondigd. Maar...'

Ik hoop dat die opa van over veertig jaar zijn zin afmaakt '... maar ook daar heeft God mij doorheen geholpen. Kerst 2020 vierde ik thuis, maar was toch een hoogtepunt. Jezus was ook het licht van de wereld in coronatijd!'

Dit vind ik een mooi gedachte-experiment. Verplaats je naar 2060 en vertel aan je kleinkinderen hoe jij in geloof terugkijkt op de coronacrisis. Dat wordt een mooi gesprek. Je kan vertellen: 'Ik dacht dat het einde van de wereld kwam, dat Jezus' wederkomst aanstaande was'. Of: 'Ik wist het gewoon niet. Ik was in verwarring. Wilde God iets zeggen met de pandemie? Maar wat dan?' Of: 'Ik herinner me de bijzondere pastorale ontmoetingen die ik gehad heb in de coronatijd. Die hebben ook veel voor mijzelf betekend!'

Ik zelf houd het op de korte evangelieboodschap: Jezus zegt dat Hij het licht der wereld is (Joh. 8:12.) Wie Hem volgt, zal in de duisternis niet wandelen. We zitten nu nog, als ik dit schrijf, middenin de coronacrisis. Maar dat is wat ik wil onthouden en later ook nog verder wil vertellen. Jezus bedoelt met 'wereld' gewoon de wereld zoals die zich voordoet in alle onzekerheid en ellendigheid. Hij denkt aan een wereld die losgezongen is van God. En in dié wereld brengt Hij licht. Dus ook in de moderne wereld in coronatijd. Hoe? Dat is een heel verhaal. De bijbel licht af en toe een tipje van de sluier op. Treurende mensen worden

getroost (Jes. 61:3). Hoogmoedige mensen – die de samenleving wel eens zullen maken! - verliezen hun positie en armen worden verhoogd (Luk. 1:51-53). OK, het licht van Jezus is nog geen universele sterrenpracht. Soms is het een klein zaklampje. Maar het is er wel. Het is bovendien licht dat schijnt door mensen heen. Oftewel: wij zijn degenen die het kunnen doorgeven. Door troostend aanwezig te zijn bij eenzame mensen. Door armen dichtbij en ver weg niet achteraan te plaatsen in het ontvangen van coronahulp of vaccins. Het licht van Jezus is niet alleen een gave maar ook een opgave. Dat is bemoedigend en uitdagend in deze spannende tijd.

Ik zit nu even te piekeren. Stel nou dat jij over veertig jaar zegt: 'Tijdens de coronacrisis heb ik mijn geloof verloren. Ik kon niet naar de kerk gaan, maar ik miste dat eigenlijk niet. Ik zat maar op mijn studentenkamer en er keek niemand naar mij om. Ik bad voor een ziek familielid die corona had, maar die is toch gestorven. Waar praat je over? Jezus licht der wereld? Niets van gemerkt toen ik het moeilijk had.' Boeiend! Jij omschrijft vanuit jouw perspectief precies wat in het evangelie duisternis genoemd wordt. Je bent er dus bijna. Want in dié duisternis laat Jezus licht schijnen. Je moet dan wel je ogen daarvoor open doen, want anders zie je het niet. Doe ook je bijbel open en praat erover. Wie weet gaat er dan een klein lichtje op.